

Superbutanito

José María García, més que una estrella de la ràdio és un fenomen periodístic i social. Discutit, admirat i odiat pels seus oients, el cert és que sap estar sempre al centre de la polèmica.

Carles Serrat

Si hi ha un triomfador fix en qualsevol estudi d'audiència, un cavall guanyador per molts anys que passin, aquest és José María García, director i presentador del programa *Super García en la hora cero*, d'Antena 3. L'espai de García és, de molt llarg, el més escoltat en la seva franja horària, de les 12 de la nit a les 2. Es també un dels més escoltats en termes absoluts de la ràdio espanyola, una ràdio que té poques grans estrelles de debò. A més de José María García, només poden considerar-se autèntiques vedettes Gabilondo, del Olmo i la senyora Encarna Sánchez.

El programa de José María García té unes característiques que el fan absolutament únic i que el converteixen

en un fenomen periodístic i gairebé social. Començant pel seu nom: *Super García en la hora cero*.

El programa de García és, en principi, un espai esportiu, però això no té cap mena d'importància. *Super García* és un espectacle amb trets similars als dels telepredicadors nord-americans, o al que feia Adriano Celentano a la televisió italiana. La seva base, allò que li dona raons per viure, és la denúncia sistemàtica, constant i obsessiva, del comportament dels dirigents esportius. Destapar escàndols, detallar amb què es

gasten els diners o posar en evidència actuacions impresentables són els objectius de García i el seu equip.

Els caps de la Federació Espanyola de Futbol, els de Televisió Espanyola, els de la UEFA i la FIFA, els directius d'alguns clubs, principalment els del Barça dels últims anys, són algunes de les víctimes que més han merescut la seva atenció.

En el periodisme de García, la informació queda sotmesa a l'opinió del periodista, que és exposada amb contundència devastadora i amb un vocabulari absolutament personal. Molts l'acusen de demagog. Potser tenen raó, però el que no pot dir ningú és que les seves acusacions no estan fonamentades, o que no són fruit d'una investigació seriosa i d'un coneixement

exacte del tema. El que passa és que a partir d'uns fets denunciats amb rigor, desplega unes homilies incendiàries, i això és el que el fa discutit, admirat i odiat.

Els seus amics, o els que s'estimen més ser-ho, li diuen José María. Els seus enemics li diuen *Butanito*. La llegenda diu que això de *Butanito* li ve d'un dia que va anar a retransmetre un partit de futbol vestit amb un impermeable i un barret de color carabassa llampant. Es veu que un company li va dir que semblava una bombona de butà, i ja està, li va quedar *Butanito*.

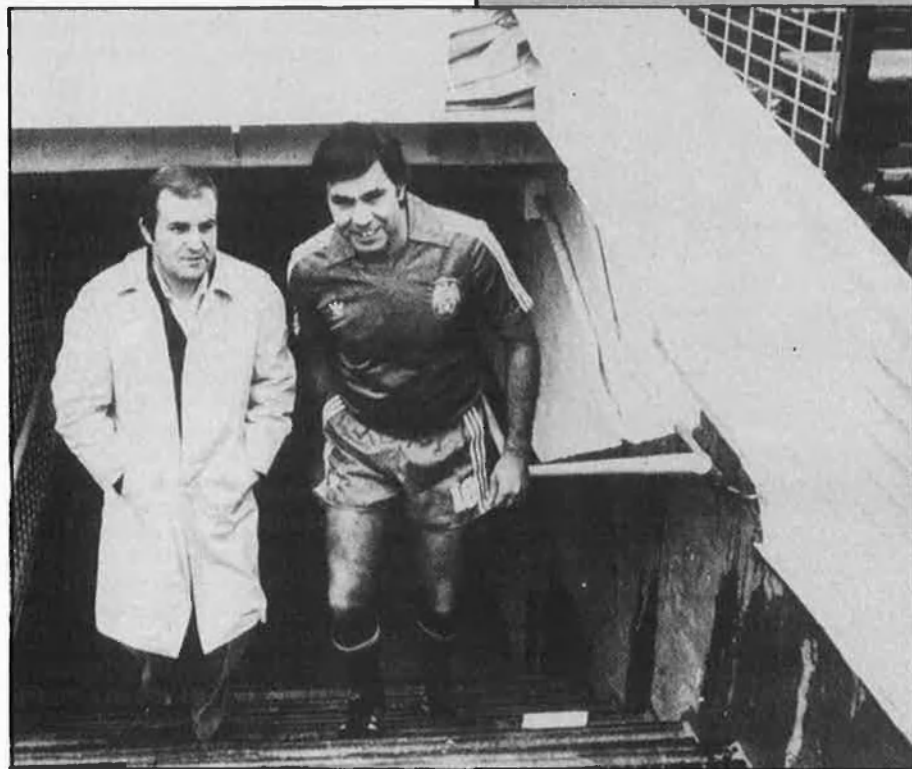
És innegable que García té allò que en diuen olfacte periodístic, sentit de la notícia. Sap crear clímax, expectació. Sap inflar un tema que no dona per gaire, si convé. Utilitza el silenci —llargs silencis que fan pensar en una interrupció de l'emissió— com ningú. Pot apassionar els oients amb el relat de la suposada compra d'un àrbitre en un partit del Sabadell. Parla en directe (a través de telèfon i *walkie-talkie*) amb dos escaladors que fa setmanes que estan penjats d'una paret de Califòrnia. Entrevista Schuster quan Schuster no parla amb ningú. Es baralla, amb tota l'audiència per testimoni, amb Luis Aragonés, Miguel Muñoz, Jesús Gil y Gil, o qui convingui. Retransmet la Vuelta Ciclista a Espanya des d'un helicòpter. Comenta els partits de futbol importants acompanyat de jugadors i entrenadors de tant de prestigi com Domènec Balmanya,

Javier Clemente, Bernd Schuster, Diego Maradona o Leo Benhacker.

La ideologia política de José María García és inconcreta i es mou en un terreny de populisme patriòtic poc definit. Quan el Partit Socialista era a l'oposició, li va donar un suport tímid, però quan va arribar al govern, va començar a atacar-lo ràpidament. No és tampoc d'Alianza Popular, partit contra el que desbarra sovint, entre d'altres coses perquè José Luis Roca, president de la Federació Espanyola de Futbol, n'és militant. Òbviament, no és comunista.

Quan García fa incursions en terrenys que no són esportius, pixa notò-

Quan el PSOE era a l'oposició li va donar un tímid suport; ara no deixa d'atacar-lo.

riament fora de test. Si parla de política, les seves intervencions són dignes de taverna de Vallecas a l'hora de l'entrepà. Ell, més o menys, ja ho deu veure, o algú li ho dirà, perquè no parla mai gaire de coses extraesportives. Tot-hom recorda la seva inopinada defensa del sí en el referèndum de l'OTAN, o com va atacar Alfonso Guerra pel cas del Mystere. També es va fer famosa la seva intervenció durant els fets del 23 de febrer de 1981. En una nit en què la tensió era màxima i les possibilitats que tot allò acabés malament absolutes, José María García, a diferència de la majoria de professionals que seguien els fets amb el rigor i el temor propis del moment, va retransmetre el que

El gran Insultador

Linsult és una part importantíssima del show de José María García. El senyor García té una idea molt clara del que és l'espectacle radiofònic. Sap que un bon espectacle ha de tenir cops d'efecte que mantinguin l'atenció de l'espectador i un recurs que utilitza magistralment és l'insult.

Quan els milions de fans — declarats o inconfessats — de José María García connecten, a mitjanit, amb el gran gurú, esperen com a punt culminant de la cerimònia, el moment en què començarà el recital insultador. És una de les poques persones del món que es guanya la vida insultant a qui vol, i molts dels seus oients fan una mena de catarsi, descarregant la violència acumulada, a través de l'adjectiu ofensiu de García.

Però García dosifica els seus recursos. Sap que convé no abusar-ne, per evitar que l'insult perdi força, o efecte humorístic. Descerebrado, juntaletras, chufletero, borracho mental, soplapitos, figurones, abrazafarolas, estómago agradecido o chiquillicuatre són alguns exemplars dels seus amplis estocs.

L'insult García és un insult light, que no arriba mai a la injúria, per evitar problemes amb la justícia. Ja el van condemnar una vegada per dir-li pallasso a un ministre, i té la lliçó ben apresada. Fa mesos, però, està dient «el cerdo Casaus», aprofitant que el vice-president del Barça va dir, durant la primera campanya electoral a la presidència del club, que si algun dia pactava amb algú, li podien dir porc. Va pactar amb Núñez, i per aquí l'han agafat.

L'actual bèstia negra de José María García és, des de ja fa uns quants anys, el president de la Federació Espanyola de Futbol, José Luis Roca. García li diu Pedrusquete, de la mateixa manera que a l'anterior president, Pau Porta, li deia «Pablo, Pablito, Pablete», i al president dels àrbitres, José Plaza, li diu «el jubilado Pepete», afegint-hi, normalment, que és un «pobre hombre, obsoleto i caduco».

Josep Lluís Núñez, president del Barça, també és un objectiu preferent dels epítets de García. A Núñez li diu Pequeñeces, li acostumen a correspondre els qualificatius de «cobarde» i «mentiroso», i se li retreu constantment aquella frase que va dir una vegada: «Abans de fer fora Terry Venables del Barça, m'hauran de fer fora a mi».

Per acabar, un últim ingredient de l'espectacle García: les impressionants bronques que, per antena, fot als seus subordinats. Moltes nits, sol al llit, m'han fet envermellar de vergonya. □

succeïa al Congrés dels Diputats com si es tractés d'un partit de futbol. Quan al matí del 24 de febrer uns guàrdies civils sortien per una finestra, el seu comentari va ser que érem «en els minuts de descompte».

Una de les obsessions més interessants de García és la programació esportiva de Televisió Espanyola. Ell va treballar a TVE, una curta experiència que va acabar, segons ell, quan li van

dir que «tenia que someterse a los dictados del poder establecido». Aquesta fixació del periodista per la televisió, segons distintes fonts consultades, obeeix al seu interès per fer-se un lloc en les futures programacions de les televisions privades i per poder fer el programa esportiu que somnia de fa anys. El que encara no sap ningú és quan trigarem a veure que la seva imatge és tan popular com la seva veu. □